

— Εύρισκόμεθα ἀπέναντι φυματιώσεως ἀτάκτου, ἀλλ' εὐκρινῶς χαρακτηριζομένης.

— Εἰσθε βεβαίωτατος περὶ τούτου; ἤρώτησεν ἡ-
ρέμα ὁ νεαρός ἱατρός.

— "Ω! ἀνέκραξεν ὁ ἄλλος· θὰ ἤμην τυρλός . . .

— Ἄν δὲν ἐβλέπετε τὴν νόσον ἐξ ἧς πάσχει τὸ
παιδίον τοῦτο· εἶπεν ὁ Ἰωάννης μειδιῶν μελαγχολι-
κῶς· ἱατρεῖ δὲν θὰ φανῶ τόσῳ σκληρὸς, ὅσῳ ὑμεῖς· καὶ
αὐτοὶ οἱ διδᾶκτορες ἀπακτώνται ἐνίοτε· ὅθι ἐγὼ
ὑποπτεύω πλάνην τινά.

— "Ω! ὦ! εἰσθε νεώτερος, κύριε, ἢ ὥστε νὰ διδά-
σκητε τοὺς συναδέλφους σας.

— Δὲν δίδω μάθημα· καθυποβάλλω ὑμῖν μόνον
τὴν ἀμφιβολίαν μου· ἐνταῦθα δὲν ὑπάρχει φυματιώσις.

Ὁ Βεράκ ἀνεσκήρτησε.

— Καὶ τί λοιπὸν ὑπάρχει καθ' ὑμᾶς;

— Τυροειδὴς πυρετὸς δευτέρου βαθμοῦ, συνοδευ-
μένος ὑπὸ βρογχοπνευμονίας· εἶπεν ὁ Ἰωάννης βρα-
δέως ἀλλ' εὐκρινῶς.

Ὁ Βεράκ ἐταπεινοῦτο πρὸ τῆς ἀπολύτου βεβαίω-
τητος τοῦ λαλούντος, ἥτις ἐξέπλησεν αὐτόν.

— Ἴδού ποῦ κατηντήσαμεν· οἱ νεοὶ θέλουσι νὰ
ἐπιβληθῶσιν ἐφ' ἡμῶν.

Ὁ Ἰωάννης τότε ἠθέλησε νὰ ἐλαττώσῃ τὴν ἐντύ-
πωσιν, ἣν προξένησεν ἡ δῆλωσις αὐτοῦ.

— Διδάσκαλε, εἶπε, δὲν εἰσθε ὑμεῖς ὁ ἀπακτηθείς·
μόνος πρὸ τοῦ συμβουλίου, διέγωντε μνηνγγίτιδα.

— Τοῦτο εἶναι ἀληθές, ὡμολόγησεν ὁ ἱατρός, ὅν
ὁ ἀπονεμηθείς τίτλος ἐξαιρετικῶς ἐκολάκευτε.

— Καὶ ὅλα τὰ συμπτώματα ὄντως ἀπορρίνονται
ὑπὲρ τῆς γνώμης ὑμῶν, διότι κατ' ἄμφοτέρως τὰς περι-
πτώσεις ἐν ἀρχῇ συνταυτίζονται. Ἄλλ' ἐν κειρῶ τοῦ
συμβουλίου ὑπέστητε ἐν ἀγνοίᾳ τὴν ἐπίδρασιν τῆς
κοινῆς γνώμης, τῶν φίλων, ἵνα εἴπω οὕτως. Ἀγω-
μεν, προσέθηκε μειδιῶν, μὴ δικαιολογεῖσθε· μήπως
καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ὑπιστάμην αὐτὴν ἐξίς σου; ἤδη παρ-
τηρήσατε τὸ παιδίον καὶ θὰ διαγνώσητε ὡς ἐγώ,
κάλλον ἐμοῦ, ἤθελον νὰ εἴπω.

Ὁ Βεράκ παρετήρησε τὸν Ρογῆρον.

Ὅτε δ' ἀνηγέρθη ἀνυψώσας τὰ δίοπτρα ἐπὶ τοῦ
μετώπου προσεῖδε παρὰδῶς τὸν Ἰωάννην.

— Πιθκὸν νὰ ἔχητε δίκαιον! ἀνέκραξε.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦτο φύσει οὔτε κκεντρεχῆς οὔτε
μνησίκακος, ἀλλ' ἀπλῶς πνεῦμα πρακτικόν, ὑπερ-
ἐξελέχτο τὸ ἱατρικὸν ἐπάγγελμα, τῷ ἔτεινεν ἐντί-
μως τὴν χεῖρα.

— Θεέ μου! ὅποια εὐθυκρισία, νεανία μου! ἐν
τούτοις ὑπάρχουσι καὶ ἐναντιώσεις ἐν τῇ διαγνώσει.

— Ὅποιοι; εἶπεν ὁ Ἰωάννης· ἤδη οὗτος ἦτο ὁ
διδάσκαλος, ὅστις συνεβουλεύετο.

— Ἡ μνηνγγίτις συνεπάγεται δυσκοιλιότητα.

— Καὶ γενική τις τρίψις ἐπιφέρει τὴν κένωσιν!

— "Ω! ἀνέκραξε πάλιν ὁ Βεράκ, πλήττων διὰ
τοῦ ποδὸς τὸ ἔδαφος ἔχετε ἑκατοντάκις δίκαιον· ἐγῆ-
ρασα, ἀγαπητὸν παιδίον, ἐγῆρασα, καὶ τοῦτο ἦτον

ἐπόμενον· λοιπὸν, δὲν ὑπάρχει μνηνγγίτις, δὲν ὑπάρ-
χει φθίσις ὀξεῖα!

Τότε ὁ Ἰωάννης τῷ ἀπέδειξεν τὴν ἐμπιστοσύνην·
παρὰλαβὼν δ' αὐτόν κατ' ἰδίαν, ἐνῷ ὁ κ. καὶ ἡ κ.
Βεράκ, ἀμφιταλαντευόμενοι μεταξὺ ἐλπίδος καὶ φό-
βου, παρηκολούθουν δι' ἀνησυχίας βλέμματος τὰς με-
ταβολὰς τῆς φυσιογνωμίας αὐτῶν εἶπε.

— Μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ περίπτωσις διχμενὶ σοφ-
ρά· ὑμεῖς διδάσκαλε, τί ἀποφασίζετε;

(Ἀκολουθεῖ).

(Μεταφράσις Κ. Α. Η.).

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΘΕΛΓΡΑ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, — Ἐπιθεωρήσεις αὐτῶν. — Νῦν δὲ τοῦ ἀπριλίου
ἐν Κέιφ, ἐπὶ GABRIEL TRARIEUX. — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Ὁ Mounet-Sully δὲν ἔρχεται εἰς τὴν ἡμετέραν πό-
λιν. "Ω! πόσον τοῦτο λυπεῖ ἡμᾶς, οὐκ ἰμόνον ὅτι
ἐστερήθημεν τῆς μεγίστης εὐχαριστίας εἰς ν' ἀκού-
σωμεν τοῦ ἐξόχου τραγικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ ἐλευσις
εἰς τὴν βασιλίδαν ταύτην τῶν πόλεων διασήμεν καλ-
λιτεχνῶν, οἷος ὁ ἐρμηνεὺς τοῦ Οἰδίου ποδοῦ τυ-
ραννοῦ, συμβάλλεται τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀνάπτυ-
ξιν τοῦ φιλοκάλου ἡμῶν, εἰς τὸν σχηματισμὸν ὁρθῆς
γνώμης περὶ καλοῦ, τῆς κατ' ἐξοχὴν ιδιότητος τῶν
πάλαι Ἑλλήνων, ἡμετέρων μεγ' ἀρίστων προγόνων,
ὧν τὰ ἔργα ἐπανήγαγεν εἰς τὴν ζωὴν ὁ ἐπιφανὴς τοῦ
Οἴκου τοῦ Μολιέρου ὑποκριτής. Ὅτε κατὰ τὸ πα-
ρελθὸν θέρος ὁ Mounet-Sully σὺν τῇ Γαλλικῇ-Κωμω-
δίᾳ, ἐν σώματι μεταβάσῃ εἰς Λονδίον, ἐδίδαξεν ἄλλα
τε ἔργα καὶ τὸν Ἀυλῆτον, μέγα διηγέρον ζήτημα
περὶ τῆς ἀξίας αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ διασήμεν ἀγγλοῦ
τραγικοῦ Irving, ἀνεκινήθη δ' αὖθις τὸ ζήτημα
τοῦ λέγειν (diction), ἢ, ἵνα μεταχειρισθῶμεν ὄρον ἐκ
τοῦ Ἀριστοτέλους ὡς μεταχειρίζομεθα ἐξ αὐτοῦ πα-
ραλαβόντες τὸν ὄρον σχῆμα ἐν τῇ μεταφράσει τοῦ
γαλλικοῦ rôle, τῆς λέξεως ἐν τῷ θεάτρῳ, ἐν τε
τῇ κωμῳδίᾳ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ, διότι ὅτε Mounet-
Sully καὶ ὁ Irving, οἱ κράτιστοι τῶν τραγῳδῶν τοῦ
σύμπαντος κόσμου, οὐδαμῶς ἀκολουθοῦσιν ἐν πᾶσι
τὸν φυσικὸν λόγον ὑπὲρ οὗ συντάσσονται τινες. Ἀλλὰ
μὴ σκοποῦντες περὶ τοῦ ζητήματος τούτου νῦν νὰ
ὀμιλήσωμεν, ἐπιψυλασόμενοι ἐς ἄλλοτε νὰ πράξω-
μεν τοῦτο, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν ἡμετέραν λυπὴν
ἐπὶ τῇ μὴ ἐλεύσει τοῦ Mounet-Sully ἐνταῦθα, ὅστις
ἐξ Ἰαυίου ἀπέρχεται, καθ' ὃ ἔχει συμβόλαιον εἰς Ἀ-
μερικὴν, ὑστερήσας μάλιστα κατὰ τινὰς ἡμέρας, καὶ
μεταβαίνομεν εἰς τὰ τῶν Παρισιῶν θεάτρα, ἵνα ταῦτα
ἐπισκοπήσωμεν κεφαλαιωδῶς.

Ἐν Παρισίῳ ἀπὸ τῆς διδασκαλίας τῆς Izevi,
τοῦ Ἀρμάνδου Silvestre ἐν τῇ τῆς Ἀναγεννή-
σεως θεάτρῳ ὑπὸ τῆς Σάρρας Bernhardt καὶ τῶν
Cabolins, περὶ ὧν ἐποινισάμεθα λόγον ἐν τῇ προτέ-
ρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει, οὐδὲν νέον ἔργον ἰδίας ἐτυχε
μνείας, διότι πάντα τὰ διδασκόμενα ἔργα ἦσαν τῶν
συνήθων, τὰ πλεῖστα δ' αὐτῶν μέτρια. Τὸ μόνον ἔρ-

γον, ὅπερ προὐκάλεισε κίνησιν τινα καὶ παρέδωκε ἀφορμὴν δημοσιευμάτων, ἣν τὸ ἐν τῷ Théâtre-Libre διδαχθὲν τρίπρακτον δράμα τοῦ Maurice Barrès *Une journée parlementaire*, ἰδίᾳ, διότι πρότερον ἡ ἀστυνομία ἀπηγόρευσε τὴν διδασκαλίαν αὐτοῦ καὶ ἐκτίθησι τὸ βουλευτικὸν ἀξίωμα, διότι τὰ πρωταγωνιστοῦντα πρόσωπα εἶσι μέλη τοῦ κοινοβουλίου, οὗ ἀσχημιαί ἀποκαλύπτονται. Ἄλλα ἔργα εἰσὶ τὰδε, ἅπερ ἀναγράφωμεν κατὰ χρονολογικὴν σειράν: *Bavardage intime* τοῦ V. Meusy (Théâtre-Moderne), ἐν ᾧ γίγνεται λόγος μεταξὺ ἀνδρογύνου περὶ Mounet-Sully καὶ Σάρρας, ἐκείνου μὲν ἰσχυριζομένου ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ μιμείται τὴν Σάρραν, ταύτης δὲ ὅτι ἐκεῖνος μιμείται τὸν διάσημον τραγῳδόν, *Gentil Bernard*, κωμῳδία εἰς πράξεις πέντε τῶν Dumanoir καὶ Clairville (Variétés), *Vieille Maison*, κωμῳδία μονόπρακτος τοῦ Charles Jolliet (Odéon), *le Ruban*, κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ Feydeau καὶ Desvallières (Odéon), *Axel*, εἰς πράξεις τέσσαρας, ὑπὸ τοῦ κόμηντος Villiers de l'Isle-Adam (Gaité). *Nuit d'avril à Céos*, μονόπρακτον τοῦ Gabriel Trarieux ἐν τοῖς Bouffes-du-Nord, περὶ οὗ γυνήσεται λόγος κατωτέρω ὡς ἐλληνικῆς ὑποθέσεως, ὁ *Oncle Ridochon*, εἰδυλ्लाκὴ κωμῳδία εἰς πράξεις τρεῖς, ὑπὸ Henri Chivot, Vanloo καὶ Roussel καὶ οἱ *Bandits de Paris*, δράμα εἰς πράξεις πέντε τοῦ Θεοδώρου Henry.

Ἡ *Une Nuit d'avril à Céos*, ἥτοι *Μία νύξ τοῦ ἀπριλίου ἐν Κέφ*, ἔργον διδαχθὲν ἐν τοῖς Bouffes-du-Nord ἐν ἄλλοις τρεῖς ἔργοις νεαρῶν δραματικῶν, εἶνε ἱστορία αὐτοκτονίας νεαροῦ Ἑλλήνος μελαγχολικοῦ, καταλιπόντος τὴν σύνευνον αὐτοῦ καὶ τὴν οὐσίαν ψιλῶ τινὶ δραστηριωτέρῳ αὐτοῦ, ὅπως οὗτος εὐτυχῆσῃ μετ' ἐκείνης, ἀφιερῶσθαι δὲ τὴν οὐσίαν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς πόλεως καὶ ἰδίᾳ πρὸς ἀνακούφισιν τῶν πτωχῶν. Οὕτως ὁ θάνατος αὐτοῦ οὐδαμῶς ἐγένετο ἀνωφελὴς. «Ἰδοῦ, λέγει ὁ Lemaitre, ὅ,τι ἐνόησα, διότι οὐχὶ τὸ ὄλον ἤκουσα, ἐφάνη δέ μοι μετρίως σικνυῖκόν, οὐχ ἥττον ἀρμονικόν καὶ ἔρρυθμον». Καὶ οὕτω μὲν ὁ Lemaitre ἔκρινεν, ὁ δὲ Sarcey δριμύτως ἔψεξεν αὐτό. Ὁ Ἀλκαῖος ἠδύνατο, λέγει, νὰ πλήττη, ἀλλὰ νὰ μὴς πλήττη ὄχι, ἂ! ὄχι, κτλ.»

Ἄλλ' ἐν τούτοις ὁ Ἕλληνας ἐκ τούτου καταφαίνεται ὅτι ὀνήσκων ἀναμνηνύσκειται τῆς πόλεως, ἀναμνηνύσκειται τῶν πτωχῶν.

Ὁ κ. Trarieux ἀπετύπωσε χαρακτῆρα ἐλληνικόν.

ΧΡΟΝΙΚΑ — Τὸ αὐτοκρατορικὸν Μελοδράμα τῆς Βιέννης οὐδὲν ἔπραξεν, ἀνεβιάσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔργον τοῦ βιενναίου μελοποιῦ Heuberger, ὅπερ φέρει τὸ γραφικὸν ὄνομα *Μιριὰμ* (*Miriam*) καὶ ὑπομινύσκει τὴν ὑπόθεσιν τῆς *Juive* τοῦ Hulévy. Ἀτυχῶς τὸ μέλος πόρρω ἀπέχει τῆς δραματικῆς δυνάμεως καὶ τῆς μελωδικῆς χάριτος τοῦ ἐξόχου μελοποιῦ τοῦ γαλλικοῦ ἀριστουργήματος, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ ἔργον τοῦ Heuberger ταχέως τεθήσεται ἐν ταῖς ἀρχαῖς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ Μελοδράματος. Προσημαίνεται κρείττων τύχη τῇ *Rose de Pontevédra* τοῦ Forster, διακεκριμένου συνθέτου τοῦ μιμορχήματος *Le Ménétrier*, ὅπερ ἔτυχεν ἀξιοσημειώτου ἐπιτυχίας ἐν Βιέννῃ. Ἡ *Rose de Pontevédra* εἶνε μελοδράμα στεφθὲν ἐν ἀγωνί ἐν Γερμανίᾳ ὁμοίᾳ τῆς *Cavalleria Rusticana*.

— Ἐν τῷ αὐτοκρατορικῷ Μελοδράματι τῆς Πητρούπολεως ἐγένετο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς τούτου ἡ 300ῇ παράστασις τῆς *Rousslane* καὶ *Ludenilla* τοῦ Glinker, τοῦ λυρικοῦ ρωσικοῦ ἀριστουργήματος.

— Ἀγγέλλεται ὅτι προσεχῶς ἐκτελεσθήσεται ὁ Χριστὸς (Christ) τοῦ Rubinstein. Τὰ ἔπη, ποιηθέντα ὑπὸ τοῦ Bulthaupt, βασίζονται ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

— Ἐν τῷ Μελοδράματι τῶν Παρισίων ἐκτελεσθήσεται προσεχῶς ὁ Ὁθέλλος τοῦ Βέρδη. Οἱ διευθυνταὶ τοῦ Μελοδράματος, κκ. Bertrand καὶ Gailhard προὔτιμυσαν τὴν ἐκτέλεσιν ἐν τῇ ἰταλικῇ γλώσσῃ μετὰ ὑψιφώνου τοῦ Gamagno, βαρυτόνου τοῦ Keschmannn καὶ τῆς κυρίας Tetrizzini-Campanini ὡς πρωταγωνιστῶν, προὔτειναν δὲ ὅπως ἡ παράστασις δοθῇ τὸν ἐπιόντα ἀπρίλιον· ἀλλ' ὁ ἰταλὸς ἐκδότης Giulio Ricordi δὲν συγκατετέθη, ἀλλὰ διεκήρυξεν ὅτι ἀποδέχεται τὴν πρότασιν ὅπως ἀντιβασθῇ ἐν Παρισίῳ ὁ Ὁθέλλος, ἀλλ' ἐν τῇ γαλλικῇ μεταφράσει τοῦ Amigo Boito, ποιητοῦ τῶν ἰταλικῶν ἐπῶν. Τὰ πράγματα εὐρηνται ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ.

— Ἐν τῷ βασιλικῷ Μελοδράματι τῆς Ἀρέσθης ἀνεβιάσθησαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς δύο νέα ἔργα. Ἐν πρώτοις ἐπαίχθη τὸ μέγα πατριωτικὸν μελοδράμα *Henri de Lion* τοῦ μελοποιῦ Edmond Kretschmer, ὅστις ἐγένετο γνωστὸς διὰ τοῦ μελοδράματος αὐτοῦ *Falkunger*. Τὸ ἔργον ἐπέτυχεν, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Σαξωνίας, παρὼν ἐν τῇ πρώτῃ παραστάσει, ἐδίδου τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτημάτων. Ἀλλὰ μείζων ἐγένετο ἡ ἐπιτυχία τοῦ μονοπρακτοῦ μελοδράματος *Marg a*, ὃ ἡ ὑπόθεσις ὑπόκειται ἐν Βουλγαρίᾳ, ἐν τῇ περιοχῇ τοῦ Καζανλίκ, τοῦ γνωστοῦ διὰ τὰ τριαντάφυλλα αὐτοῦ. Ὁ μελοποιὸς τοῦ μελοδράματος τούτου τοῦ εἶδους τῆς *Cavalleria Rusticana* Γεώργιος Pittrichs εἶνε νεώτατος, πρὶν τετραετίας ἀπογοιτήσας τοῦ Ὁδεῖου τῆς Ἀρέσθης. Αἱ ἐφημερίδες τῆς Ἀρέσθης προλέγουσι μέγα μέλλον τῷ νεαρῷ μελοποιῷ.

— Ἡ Ἑλισάβετ Kunneiche, γνωστὴ καλλιτέχνης, ὑπανδρεύθη. Ὁ ἀγαπήσας αὐτήν, ὅστις ἐζήτησεν αὐτῆς «τὸν πόδα» (διότι δὲν ἔχει χεῖρας) καὶ ἐπέτυχεν αὐτοῦ, εἶνε αὐστριακὸς impresario. Ὁ γάμος ἐγένετο ἐν Verviers, πρῶτον μὲν ἐν τῇ δημαρχίᾳ, εἶτα δ' ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Κατὰ τὴν πολιτικὴν γάμον ἐν τῇ δημαρχίᾳ ἡ νύμφη ὑπέγραψε τὸ γαμικὸν συμβόλαιον τῇ δεξιῇ ποδὶ, ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δὲ ὁ ἱερεὺς ἔθηκε τὸν δακτύλιον εἰς τὸν τέταρτον δακτύλον τοῦ ἀριστεροῦ ποδὸς τῆς νύμφης. Τὶ παράδοξα πράγματα!

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν ἀπόκραιων ἐδόθη ἐν τῷ Καλλιγίῳ τοῦ San-Francisco ἐν Lodi παράστασις τοῦ Barbier, ὃ τὰ πρόσωπα, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὑπεδύθησαν ἀδιαφόρως ἄνδρες.

— Τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον τῆς Βιέννης ἐψηφίσατο 6000 φλωρινίων, ὅπως χρησιμεύσωσιν ὡς βραβεῖα διὰ τὴν σύνταξιν τριῶν δαμμάτων καὶ κωμῳδιῶν χαρακτῆρος δημώδους. Τὰ βραβεῖα εἰσὶ τρία, ἕκαστον ἐκ 2000 φλωρινίων.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ.

Ὁ ἀπεύθυνος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ